

Aleksa Maiklīdesa ilgi gaidītais nākamais romāns “Jaunavas” beidzot ir klāt! Tas hipnotizē, tas provocē, un tas aizrauj!

The New York Times

New York Times bestsellera “Klusējošā paciente” autors nāk klajā ar jaunu aizraujošu psiholoģiskās spriedzes romānu, kurā savijusies grieķu mitoloģija, slepkavības un apsēstība. Romāns “Jaunavas” vēl vairāk nostiprina Aleksa Maiklīdesa kā vadošā spēlētāja lomu žanrā.

Publishers Weekly

Elegants, grēcīgs, stilīgs un aizraujošs. Romāns “Jaunavas” ir atbilde uz svarīgo jautājumu, kā tikt galā ar sarežģīto uzdevumu – radīt nākamo darbu pēc tam, kad iepriekšējais kļuvis par vienu no izcilākajiem pagājušās desmitgades trilleriem. Ir jāuzraksta kaut kas vēl labāks par to!

Kriss Vitekera

Alekss Maiklīdess ir saplūdinājis mitoloģiju un noziegumu aizraujošā romānā, no kura nav iespējams atrauties.

Oprah Daily

Alekss Maiklīdess ir pierādījis, ka nebūs tikai viena apbrīnas cienīga darba autors. Viņš pārliecinoši bruģē sev ceļu, lai ieņemtu godpilnu vietu starp pasaules ietekmīgākajiem un visvairāk lasītajiem trilleru autoriem.

Bookreporter.com

ALEX MICHAELIDES

The MAIDENS

ALEKSS MAIKLĪDESS

JAUNAVAS

ROMĀNS

No angļu valodas tulkojusi

Maija Opse

821.111-31
Ma 260

Alex Michaelides
THE MAIDENS

Copyright © Astramare Ltd 2021
First published in Great Britain in 2021 by Weidenfeld & Nicolson,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.
Cover design © Will Staehle

Alekss Maiklīdēss
JAUNAVAS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Margīta Krasnā*
Korektore *Diāna Graudiņa, Ilona Burka*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-737.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2022
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9963-2

Sofijai Hannai par
iedrošinājumu sekot pārliecībai

Stāsti man par savu pirmo mīlu –
Aprīļa cerībām, kas muļķim mierinājums,
Līdz kapu kopiņas sāk kustēties
Un mirušie sāk dejā virpuļot.

Lords Alfrēds Tenisons, *Grēka redzējums*

PROLOGS

Edvards Foska bija slepkava.

Tas nu reiz bija fakts. Tas nebija nekas tāds, ko Meriana apjaustu tikai intelektuālā līmenī; tās nebija vienkārši aizdomas. Viss viņas ķermenī to apzinājās. Šī pārlicība bija klātesoša viņas kaulos, pulsēja asinsvados un bija ieēdusies ikvienā ķermeņa šūnā.

Edvards Foska bija vainīgs.

Un tomēr – viņa to nevarēja pierādīt un varbūt nekad tā arī nespēs to izdarīt. Šis vīrietis, šis monstros, kurš nogalinājis vismaz divus cilvēkus, ļoti iespējams, tā arī paliks uz brīvām kājām.

Viņš ir tik pašapmierināts, tik pārliecināts par sevi. *Viņš domā, ka ticis cauri sveikā*, Meriana prātoja. Viņš domā, ka ir uzvarējis.

Bet tā nav taisnība. Pagaidām vēl ne.

Meriana bija apņēmusies pārspēt viņu viltībā. Viņai tas bija jāizdara.

Viņa sēdēs visu nakti un atsauks atmiņā ikvienu notikumu. Viņa sēdēs šajā mazajā, tumšajā istabiņā Kembridžā un domās, līdz izdomās. Viņa raudzījās uz sarkano elektriskā sildītāja stieni pie sienas, kvēlojošu, tumsā mirdzošu, piespiezdama sevi slīgt tādā kā transā.

Meriana domās atgriezās pašā sākumā un centās visu atcerēties. Ikvienu vissīkāko detaļu.

Meriana pieķers viņu.

Pirmā daļa

Neviens man nebija pateicis, ka skumjas tik ļoti
līdzinās bailēm.

K. S. Lūiss, *Ievērojot skumjas*

1

Pirms dažām dienām Meriana bija savās mājās Londonā.

Viņa bija nometusies ceļos uz grīdas neskaitāmu kastu ielenkumā. Un jau atkal kārtējo reizi negribīgi centās sašķirot Sebastjana mantas.

Diez ko labi viņai tas neizdevās. Gadu pēc viņa nāves lielākā daļa Sebastjana mantu joprojām bija izkaisītas pa visu māju, sakrautas kaudzēs un sakrāmētas pustukšās kastēs. Likās, ka viņa nekad ar tām netiks galā.

Meriana viņu joprojām milēja – tā bija vislielākā problēma. Lai gan viņa labi zināja, ka vairs nekad Sebastjanu neredzēs, jo viņš nekad neatgriezīsies, viņa joprojām milēja šo vīrieti un nezināja, ko lai iesāk ar savu mīlestību. Tās bija ļoti daudz, un mīlestība bija ārkārtīgi haotiska: tā plūda, šļācās, spraucās ārā no viņas kā pildījums no vecas lupatu lelles, kura irst pa šuvēm.

Ja vien viņa varētu ieslēgt savu mīlestību kastē tāpat, kā centās to izdarīt ar Sebastjana mantām! Tik nožēlojami – visa cilvēka dzīve pārvērsta labdarības tirdziņā pārdodamu, nevienam nevajadzīgu lietu kaudzē.

Meriana iebāza roku tuvākajā kastē un izvilka no tās kurpju pāri.

Viņa uzmanīgi aplūkoja tās – veci, zaļi sporta apavi, kurus Sebastjans vilka, kad gāja skriet pa pludmali. Tie joprojām šķita mazliet mikli; smilšu graudi bija ieēdušies zolēs.

Tiec no tiem vaļā! – Meriana pati sev pavēlēja. *Izmet tos atkritumu tvertnē! Izdari to!*

Bet, pat domās izrunādama šos vārdus, viņa saprata, ka tas nav iespējams. Šie apavi nav viņš, tie nav Sebastjans – vīrietis, kuru viņa mīlēja un mīlēs mūžīgi, – tas ir tikai vecu apavu pāris. Vienalga, šķiroties no tiem, Meriana nodarītu sev pāri, tas būtu līdzīgi kā piespiest naža asmeni sev pie rokas un nošķēlēt ādas slāni.

Meriana piekļāva apavus sev pie krūtīm. Cieši apskāvusi, viņa aijāja tos, kā aijātu mazu bērnu. Un raudāja.

* * *

Kā viņa bija nonākusi tik tālu?

Viena vienīga gada laikā, kas agrāk taču mēdza aizjoņot gandrīz nemanāmi, bet tagad stiepās aiz viņas gluži kā vientulīga ainava, kurai pāri gājusi spēcīga viesuļvētra, tā dzīve, ko viņa pazina, bija beigusi eksistēt, taču Meriana vēl bija palikusi: trīsdesmit sešus gadus veca, viena un piedzērusies svētdienas vakarā, piespiedusi sev pie krūtīm mirušā apavus, it kā tie būtu kāda relikvija – un tie savā ziņā tādi arī bija.

Kaut kas skaists, kaut kas svēts bija miris. Palikušas vien grāmatas, kuras viņš bija lasījis, apģērbs, ko viņš bija valkājis, un lietas, kurām viņš bija pieskāries. Meriana joprojām saoda Sebastjana smaržu uz tām, joprojām sajuta viņa ādas garšu mēles galā.

Un tieši tādēļ viņa nespēja izmest vīrieša mantas – paturot tās, Meriana varēja paturēt Sebastjanu starp dzīvajiem, kaut kā, kaut mazliet; ja viņa pieļaus, ka visas šīs mantas vairs nav pie viņas, tad pazaudēs Sebastjanu uz visiem laikiem.

Pavisam nesen, slimīgas ziņkāres vadīta, mēģinādama saprast, ar ko viņa pati cīnās, Meriana bija pārlasījusi visu, ko Freids rakstījis par sērām un zaudējuma sāpēm. Un slavenais psihoanalītiķis apgalvoja: pēc mīlotā cilvēka zaudējuma ir

psiholoģiski jāpieņem, ka šī cilvēka vairs nav, un jāatļauj aizgājējs, citādi pastāv risks ļauties patoloģiskām sērām, kuras Freids dēvēja par melanholiju, bet mēs saucam par depresiju.

Meriana to saprata. Viņa labi zināja, ka jāatļauj Sebastjans, bet nespēja to izdarīt – tāpēc ka joprojām viņu mīlēja. Viņa mīlēja, lai arī Sebastjans bija prom uz visiem laikiem, aizgājis aiz šķidrauta – “aiz šķidrauta, aiz šķidrauta”. No kurienes šis apzīmējums? Iespējams, no Tenisona darbiem.

Aiz šķidrauta.

Tieši tāda bija sajūta. Kopš Sebastjana nāves Meriana šajā pasaulē vairs neredzēja krāsas. Dzīve bija pieklususi un pelēka, tā norisinājās kaut kur tālumā, aiz šķidrauta – gandrīz neredzama aiz skumju pārsega.

Meriana gribēja paslēpties no visas pasaules, no trokšņiem un sāpēm, kā kāpurs ietīties savā kūniņā šeit, savā darbā, savā mazajā, dzeltenajā mājiņā.

Un tur viņa arī būtu palikusi, ja tajā vēlajā oktobra vakarā viņai nebūtu piezvanījusi Zoja no Kembridžas.

Zojas zvans uzreiz pēc pirmdienas vakara terapijas grupas – tā arī viss sākās.

Tā sākās šis murgs.

Pirmdienu vakaros grupa tikās Merianas dzīvojamā istabā.

Šī istaba bija ļoti atbilstoša izmēra. Tā tika nodota terapijas grupu rīcībā drīz vien pēc tam, kad Meriana un Sebastjans ievācās dzeltenajā namiņā.

Viņiem ļoti patika šī māja. Tā atradās pašā Primrouzhila pakājē Londonas ziemeļrietumos un bija tādā pašā gaiši dzeltenā krāsā kā prīmulas, kuras vasarās ziedēja uz kalna. Gar vienu ārsienu, noklādams to baltiem, saldi smaržojošiem ziediem, augšup vijās sausserdis, un vasaras mēnešos šo ziedu smarža caur vaļējiem logiem plūda iekšā mājā, tiekdamās augšup pa kāpnēm un pieliedama gaitenūs un istabas ar saldo aromātu.

Tās pirmdienas vakars bija netipiski silts šim gadalaikam. Lai gan bija oktobra sākums, atvasara vēl kavējās gluži kā stūrgalvīgs viesis, kas neparko nevēlas ņemt vērā kokos mirstošo lapu mājienus, ka laiks doties prom. Vēlās pēcpusdienas saules gaisma plūda viesistabā, pieliedama to ar zeltaini sārtu mirdzumu. Pirms tikšanās Meriana aizvilka logiem priekšā aizkarus, atstājot logus mazliet pavērtus, lai telpā ieplūstu svaigais gaiss.

Tad viņa sakārtoja apli krēslus.

Deviņi krēsli. Viens katram grupas dalībniekam un viens – pašai Merianai. Teorētiski krēsliem vajadzēja būt vienādiem, bet dzīvē ne vienmēr viss izdevās tā, kā paredzēts teorijā.

Kaut gan viņai bija vislabākie nodomi, tā nu bija gadījies, ka gadu gaitā Meriana bija savākusi atšķirīgas formas un lieluma dažādu materiālu krēslus ar taisnām atzveltnēm. Iespējams, viņas nevērīgā attieksme pret krēsliem liecināja par stilu, kādā viņa vadīja grupu nodarbības. Merianas pieeja bija neformāla, pat netradicionāla.

Psihoterapijas kā profesijas izvēle, jo īpaši Merianas darbs ar terapijas grupām, bija visīstākā likteņa ironija. Viņas attieksme pret grupām vienmēr bija bijusi neviennozīmīga – viņa uz tām raudzījās pat mazliet aizdomīgi – jau kopš agras bērnības.

Meriana bija uzaugusi Grieķijā Atēnu pievārtē. Viņas ģimene dzīvoja milzīgā, vecā, pussagruvušā mājā ar melno un zaļo olīvu audzēm noklāta kalna galā. Bērnībā Merianai patika sēdēt sarūsējušajās dārza šūpolēs un prātot par pilsētu tur lejā, pie viņas kājām, kas sniedzās līdz pat Partenona kolonnām otra kalna virsotnē tālumā. Apkārtnē šķita bezgalīgi plaša; meitene jutās pavisam maza un nenozīmīga, un viņa vērās tālēs, māņticīgu priekšnojautu pārņemta.

Gājieni kopā ar mājkalpotāju uz ļaužu pārpilno tirdziņu Atēnu centrā, kur vienmēr valdīja neciešama burzma, Merianu pamatīgi satrauca. Un viņa sajuta atvieglojumu un mazliet varbūt pat tādu kā pārsteigumu ikreiz, kad laimīgi atgriezās mājās. Laikam ritot, nekas nemainījās, un lielas ļaužu grupas viņu joprojām biedēja. Skolā meitene parasti rāvās maliņā, juzdamās neiederīga starp klasesbiedriem. Un no šīs neiederības sajūtas bija ļoti grūti atbrīvoties. Pēc daudziem gadiem, apmeklējot psihoterapijas seansus, Meriana beidzot saprata, ka skolas pagalms gluži vienkārši bija ģimenes makrokosms: tas nozīmēja, ka šī nepatika un neērtības sajūta nebija saistīta ar konkrētu vietu vai laiku – runa nebija par skolas pagalmu vai tirgus placi Atēnās, vai vēl kādu citu vietu, kur viņa varētu pēkšņi nonākt ļaužu pūlī; viņas izjūtas vairāk bija attiecināmas

uz ģimeni, kurā viņa bija uzaugusi, un tukšo, vientulīgo māju, kur pagāja viņas bērnība.

Viņu mājā vienmēr bija auksti, kaut gan tā atradās saulainajā Grieķijā. Un tur pletās tukšums – ne fiziska, ne emocionāla siltuma tajā mājā nebija. Lielā mērā tas bija saistīts ar Merianas tēva klātbūtni, kurš daudzējādā ziņā bija ievērojams vīrs – izskatīgs, ietekmīgs un dzēlīgs –, taču apveltīts ar ļoti smagu raksturu. Merianai bija aizdomas, ka viņš ticis neglābjami sabojāts jau bērnībā. Viņa nekad nebija satikusi tēva vecākus, un viņš ļoti reti par tiem runāja. Viņa tēvs bija jūrnieks, māte... jo mazāk kāds pieminēja viņa māti, jo labāk. Tēva acis bija tik briesmīgs kauns, kad viņš teica, ka māte strādājusi dokos, ka Meriana domāja – vecmāmiņa noteikti bijusi prostitūta.

Tēvs bija uzaudzis Atēnu graustu rajonā netālu no Pirejas ostas; vēl būdams mazs zēns, viņš sāka piestrādāt uz kuģiem un drīz vien bija iesaistījies kafijas, kviešu un, kā Meriana iztēlojās, citu, ne tik patīkamu lietu tirdzniecībā. Divdesmit piecu gadu vecumā viņam jau piederēja pašam sava laiva, un tas tad arī bija viņa kuģniecības karjeras aizsākums. Caur sviedriem un asinīm smagā darbā viņš radīja sev nelielu impēriju.

Meriana prātoja, ka tēvs mazliet atgādina karali – vai diktatoru. Tikai vēlāk viņa atklāja, ka viņš bijis ārkārtīgi bagāts vīrs, lai gan, redzot viņa askētisko, spartisko dzīvesveidu, tas nevienam pat prātā neienāktu. Varbūt māte – Merianas maigā, smalkā angļu izcelsmes māte – būtu varējusi viņu darīt kaut nedaudz maigāku, ja vien būtu ilgāk nodzīvojusi. Bet viņa mira nepiedodami jauna, drīz pēc Merianas dzimšanas.

Meriana bija uzaugusi, skaidri apzinādamās šo smago zaudējumu. Kā psihoterapeite viņa labi zināja, ka bērns pirmo reizi sevi sāk apzināties, raugoties sevī ar vecāku acīm. Mēs piedzimstam, tiekot novēroti: mūsu vecāku jūtu izpausmes, ko redzam atspoguļojamies viņu acīs, nosaka to, kā mēs vēlāk redzam paši sevi. Mātes skatiens Merianai bija zudis, bet tēvs...

nu, viņam bija grūti lūkoties meitai tieši acīs. Parasti, runājot ar Merianu, viņš raudzījās kaut kur pāri meitas plecam. Meriana nemitīgi pielāgojās, mainīja pozīciju, virzīdamās un griezdamās tā, lai nonāktu tēva redzeslaukā, cerēdama, ka viņu pamanīs, bet vienmēr kaut kā palika ārpus tā.

Retos gadījumos meitenei izdevās uz mirkli ieskatīties tēvam acīs, bet tur viņa redzēja vien nicinājumu, kvēlošu neapmierinātību un vilšanos. Tēva skatiens neapstrīdami pauda: meita nav gana laba. Vienalga, kā viņa centās, Meriana allaž jūta, ka neattaisno tēva cerības, ka viss, ko viņa saka vai dara, ir nepareizi – šķiet, tas vien, ka viņa eksistē, tēvu kaitināja visvairāk. Viņš varēja nebeidzami strīdēties ar meitu pilnīgi par jebko, izspēlējams Petručio un Keitas attiecības: Meriana ieminējās par aukstumu, viņš apgalvoja, ka ir karsti; ja viņa teica, ka spīd saule, tēvs uzstāja, ka līst lietus. Par spīti tēva mūžīgajām kritiskajām piezīmēm un ietiepībai, Meriana viņu mīlēja. Viņai neviena cita nebija, un viņa patiesi alka būt tēva mīlestības vērtā.

Viņas bērnībā bija pavisam nedaudz mīlestības. Merianai bija arī vecāka māsa, taču abas meitenes nebija diez ko tuvas. Elīza bija septiņus gadus vecāka par Merianu, un viņu galīgi neinteresēja kautrīgā jaunākā māsa. Un tā Meriana vadīja garos vasaras mēnešus viena, savā nodabā rotaļādamās dārzā mājkalpotājas stingrā skatienu uzraudzībā. Līdz ar to nebija jābrīnās, ka meitene aug vienpate un citu cilvēku klātbūtnē nebūt nejūtas īpaši brīvi.

Meriana nevarēja nepamanīt ironisko faktu, ka beigu beigās viņa kļuva par psihoterapeiti un strādāja ar grupām. Taču paradoksāli, ka divējādās jūtas pret apkārtējiem viņai darbā lieti noderēja. Grupu terapijā ārstēšanas centrā ir grupa, nevis atsevišķs indivīds: labs grupu psihoterapeits savā ziņā ir neredzams.

Meriana to labi pieprata.

Savos seansos viņa vienmēr centās pēc iespējas turēties nostatus no grupas. Viņa iejaucās tikai tad, kad saruna pārtrūka, vai arī tad, kad viņai šķita, ka situācijai par labu nāks kāds skaidrojums, vai arī gadījumos, kad kaut kas nogāja greizi.

Tajā konkrētajā pirmdienā gandrīz jau pašā sākumā uzradās strīdus ābols, kura dēļ arī Merianai nācās iejaukties sarunā. Un problēma – kā jau vienmēr – nebija neviens cits kā Henrijs.